

Jacke Sjödin

Svårare än ett hjärtbyte

En riktig karl bygger en altan. En riktig karl byter själv kamrem på bilen. En riktig karl dikar ur en myr. En riktig karl skriver f-n ta mig inte små klämkäcka kåserier i Västranytt! Men så är jag ingen riktig karl heller.

I drygt fyra år har höger torkarblad på förarsidan på min bil lämnat en sju centimeter bred rand över hela rutan vid varje svepande rörelse, och under den köldknäpp som har hållit riket i ett fast grepp ett tag, så har isbildningar på torkarbladet nu sabbat det fullständigt. Och i helgen överraskade jag mej själv med att åka in på macken för att äntligen byta detta blad. Till saken hör att jag under mitt 43-åriga liv - vad jag kan minnas - aldrig har bytt ett torkarblad. Det har förmodligen gjorts av härdiga mekaniker under diverse servande av bilen.

Jag klev in på macken och studsade glatt bort till torkarbladsavdelningen. Där fann jag en vägg med 200 olika torkarbladsmodeller samt en bok, tjockare än Silverbibeln (och med ohyggligt liten stil), där alla bilar stod listade, sorterade efter biltyp och årsmodell och med korrekt torkarbladsmodell i högerspalten. Efter bara cirka 30 minuters läsning lyckades jag hitta rätt modell, köpte det och gick ut till bilen för att äntligen genomföra mitt byte. Jag tog fram instruktionsboken, slog upp byte av torkarblad och började mitt stillsamma mekande. Det var en mycket enkel operation. För att lossa det gamla bladet skulle man bara fälla upp låsningsklicken,

föra bladet snett upp till höger och kroka av det från armen.

Jo hejsan...

Jag försökte fälla upp den där låsningsklicken med tumnageln. Jag hakade fast nageln och tryckte lätt. Ingenting hände (förutom att det gjorde djävulens ont i tummetoten). Jag tänkte att spärren nog bara hade frusit fast lite, så jag tog i lite hårdare. Då sprack nageln så där elakt rakt in mot nagelbandet som den kan göra ibland, med porlande blodflöde och brutal smärta som följd. Då tog jag fram bilnyckeln och började bända på den lilla spärren, men det gav bara resultatet att nyckeln blev sned och sedan måste pressas in i tändningslåset. Då gick jag in på macken och lånade en rörtång, och sedan slog jag ursinnigt på spärren en lång stund, men låsningsklicken förblev i sin ursprungsposition. Jag träffade knogen med sista slaget och hoppade runt bilen på parkeringen och försökte kväva mina egna skrik och funderade allvarigt på att åka till en bilhandlare och byta bil.

Då kommer plötsligt en kille från macken ut och frågar om jag behöver hjälp. Jag funderar på att hiva rörtången efter honom, men nöjer mig med att fräsa något om att det ju är själva fan att det ska vara lättare att göra ett hjärtbyte än ett torkarbladsbyte! Men mackkillen är ohövlig nog att le vänligt mot mig och gå fram till mitt tilltufsade torkarblad. Där tar han tag i bladet, sätter sitt pekfinger mot spär-

ren, och - KLICK - så har han det i handen. Därefter tar han det nya torkarbladet och klickar fast det på armen och fyrar av ett äckligt leende (som gjort för en rörtång) mot mig och säger: "Så där ja, nu har du fri sikt igen." Sedan knallar han lugnt in på macken igen och lämnar mig frustande och blödande på parkeringen.

Jag tycker att det där är hets mot minoritet! En förnedring av oss som rent biologiskt är män men som inte kan leva upp till rollen. Av oss som tankar blyfritt där det ska vara 98 oktan, av oss som gör åtta nya hål med mejseln i cykelslangen när vi tänkt laga ett hål, av oss som aldrig får dit de där små jädra skruvarna för upphängningen på baksidan av ramarna från Gallerix.

Ni behöver väl inte mobba oss. Ni kan väl - i jämställdhetens namn - i alla fall låtsas att det är LITE svårt att byta ett torkarblad, när ni ser att vi just upplever en inre kris. Det är allt jag ber er om.

Tack på förhand från en som aldrig bytt torkarblad förr.

Jacke Sjödin